

валъ и на герцога де-Лерма, принуденъ, за да са вмъкне въ благородния си домъ, да прибѣгне до дома на Казолета, замияж рано за Валядолидъ, като носяше съвѣтъ на Казилда и скъпоцѣнныя ковчежець.

IX.

ДВОРЪТЪ ВЪ ВАЛЯДОЛИДЪ.

Въ уединена и отетранена стая, на която стѣннѣ са украсявахъ отъ богата библиотека, сѣднълъ въ единъ спокоенъ столъ до една трапеза затрупана съ книги и съ пергамены, единъ человекъ, герцогъ д'Уседа, си оглаждаше съ ножче нектеть

Отворихъ са поголъмытъ врата и са поеви единъ слуга.

« Герцогъ де-Медия-Чели желае да говори на В. Превъсходителство.

— Кажу на герцога, че, ако ми прѣдизвѣстваше за посѣщеніето си, ще са погрижахъ во време да еписѣтъ нѣколко минути за да го видѣж . . . но сега не мож . . . имамъ занятія.

— Голѣмыйтъ салонъ е пълненъ отъ человекъцы, които искатъ да видѣжтъ В. Превъсходителство.

— Кажу имъ че ми е невъзможно да ги приемж . . . занетъ съмъ! »

Слугата излѣзе, и герцогътъ слѣдоваше да си човърка нектеть.

Подиръ малко, той станж, направи нѣколко крачки въ стаята си съ видъ умысленъ, приближи са до едно прекрасно венеціанско огледало, и рече съ меланхолически гласъ : « Цвѣтътъ на лицето ми не е подобъръ; въздухътъ на Валядилидъ никакъ не ми помага. »

Той повървъ и пакъ са огледа въ огледалото: видъ си збѣтъ които бѣхъ много хубавы, коскята си